

Arrest

**nr. 89 678 van 15 oktober 2012
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kazachse nationaliteit te zijn, op 26 juli 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 juni 2012 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 6 september 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. HINNEKENS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart op 22 december 1999 België te zijn binnengekomen, dient op 23 december 1999 een eerste asielaanvraag in.

1.2. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken neemt op 20 oktober 2000 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekster stelt tegen deze beslissing een dringend beroep in bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal).

1.3. De commissaris-generaal neemt op 5 juni 2001 een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. Verzoekster stelt tegen deze beslissing een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad van State.

1.4. Bij arrest nummer 119.987 van 27 mei 2003 verwerpt de Raad van State de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring.

1.5. Verzoekster, die verklaart in 2006 te zijn teruggekeerd naar haar land van herkomst, dient op 19 oktober 2011 een tweede asielaanvraag in.

1.6. Op 29 juni 2012 neemt de adjunct-commissaris-generaal de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekster wordt geweigerd. Deze beslissing is gemotiveerd als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Kazachs staatsburger van Oeigoerse origine. U bent getrouwd met [A. R.] [O.V. ...]. Jullie hebben drie kinderen.

Op 23 december 1999 vroeg u een eerste maal asiel in België. Uw asielaanvraag was gebaseerd op de problemen van uw man:

In de lente van 1999 kreeg uw man problemen omdat hij documenten verborg voor een vriend, die werkte die als lijfwacht voor de toenmalige premier van Kazachstan. In mei 1999 werd uw man opgeroepen bij KNB (staatsveiligheid). Hij werd beschuldigd van medeplichtigheid bij een brand op de luchthaven van Astana. In de volgende maanden werd hij verschillende keren bedreigd door de KNB. In september 1999 dook hij onder. In december 1999 vluchtte u met uw gezin vanuit Kazachstan naar België, waar jullie asiel vroegen.

Op 20 oktober 2000 besliste de Dienst Vreemdelingenzaken om uw asielaanvraag kennelijk ongegrond te verklaren. Op 5 juni 2001 ontving u een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. Het Commissariaat-generaal oordeelde dat uw asielrelaas bedrieglijk was. Er konden immers verschillende ernstige tegenstrijdigheden in het asielrelaas van uw man worden vastgesteld. Op 27 mei 2003 werd uw beroep tegen deze beslissing verworpen door de Raad van State (arrest 119988).

Op 19 oktober 2011 vroeg u een tweede maal asiel in België. Uw asielaanvraag was opnieuw gebaseerd op de problemen van uw man:

U vertelde dat jullie van 2000 tot 2006 in België woonden. Ook uw schoonzus, [S. R.] [O.V. ...], woonde in België, waar zij op 22 december 1999 asiel had gevraagd. Op 22 november 2004 verkreeg zij de vluchtelingenstatus. In België was uw schoonzus betrokken bij de organisatie van politieke activiteiten van de Oeigoerse diaspora, zoals manifestaties en meetings. U en uw man namen geregeld deel aan evenementen die in Brussel werden georganiseerd door de Oeigoerse gemeenschap. In de lente van 2006 reisde uw schoonzus terug naar Kazachstan. Korte tijd later vernamen jullie u dat uw schoonzus, uw schoonvader en een familievriend (een Belgische politieagent) op 20 juli 2006 waren omgekomen in een verkeersongeluk in de buurt van de stad Almaty. Uw man meende dat dit geen ongeluk was, maar dat zijn zus werd vermoord omwille van haar politieke activiteiten. Naar aanleiding van deze gebeurtenis keerden jullie in terug naar Kazachstan.

In Kazachstan gingen jullie bij uw schoonmoeder in de stad Almaty wonen. Eind december 2008 werd uw man gearresteerd door de militaire politie. U werd beschuldigd van (poging tot) omkoping. Het is echter mogelijk dat hij valselijk werd beschuldigd. Hij werd veroordeeld tot een voorwaardelijke gevangenisstraf.

In 2011 kregen jullie opnieuw problemen. In februari 2011 kregen jullie bezoek van twee achterneven van uw man uit China; [S.] en [I.]. Ze wilden bij jullie onderduiken en bleven uiteindelijk drie maand bij jullie wonen. In mei 2011 bracht uw man hen met de auto naar de hoofdstad Astana. Na het vertrek van uw man kregen jullie bezoek van de ordediensten. Ze waren op de hoogte dat uw familieleden bij jullie verbleven en bedreigden u en de kinderen. Uw man dook meteen onder in Astana. In oktober 2011 reisden u en kinderen naar België, waar u op 19 oktober 2010 asiel vroeg.

Op 20 december 2011 vertrok uw man. Op 25 januari 2012 kwam hij aan in België, waar u dezelfde dag asiel vroeg. Vanuit België vernamen jullie dat jullie nog steeds gezocht worden door de autoriteiten. De politie komt af en toe naar jullie woning en er worden convocaties achtergelaten op naam van u en uw man.

B. Motivering

U baseert uw asielaanvraag op dezelfde motieven als uw man, [A. R.] [O.V. ...]. In het kader van de door hem ingediende asielaanvraag heeft het Commissariaat-generaal beslist tot weigering van de toekenning van de vluchtelingenstatus en de status van subsidiaire bescherming omdat het asielrelaas van uw man niet geloofwaardig bleek. Bijgevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming.

De beslissing van uw man, die deels is gebaseerd op uw verklaringen, werd als volgt gemotiveerd:

“U vreest dat u in Kazachstan zult worden gearresteerd door de ordediensten. U zou worden gezocht omdat u onderdak zou hebben geboden aan twee achterneven uit China. Verder zou u worden gevisieerd omwille van uw deelname aan meetings van de Oeigoerse diaspora in België. Het Commissariaat-generaal kan echter geen geloof hechten aan uw asielrelaas.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat uw verklaringen over uw reis van Kazachstan naar België niet geloofwaardig zijn. U verklaarde dat u met de personenauto van de smokkelaar via Polen de grens van de Europese Unie bent binnengekomen. U zei dat u niet in het bezit was van een geldig reispaspoort of visum. U verklaarde dat u niet weet of de smokkelaar eventueel valse reisdocumenten voor u had voorzien. U beweerde dat jullie géén grenscontroles waren gepasseerd en dat jullie zomaar over de grens konden rijden (CGVS I, p. 11-13). Dit is niet geloofwaardig. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (cf. Antwoordfiche i.v.m. grenscontroles in bijlage), blijkt dat personenvoertuigen onmogelijk over de Poolse grens kunnen gaan zonder langs een grenspost te passeren. Daarenboven worden niet EU-burgers bij binnenkomst van het Schengengebied aan de Poolse grensposten onderworpen aan strenge individuele identiteitscontroles. In deze context is het niet geloofwaardig dat u niet zou weten of de passeur al dan niet valse documenten voor u had voorzien. Gezien u aan de grens vragen zou kunnen krijgen over uw identiteit of over uw reisbestemming, is het niet geloofwaardig dat u niet zou weten of de smokkelaars valse reispaspoorten hadden voorzien en welke naam of welk soort visum hierbij werden gebruikt. Aldus ontstaat het vermoeden dat u uw reispaspoort achterhoudt om bepaalde aspecten van uw reisroute (zoals het moment van vertrek uit Kazachstan, de omstandigheden van het vertrek, de eventuele gebruikte visums, het moment van aankomst in België, ...) te verhullen. Bovendien doet deze vaststelling reeds afbreuk aan de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Ten tweede kan er geen geloof worden gehecht aan uw bewering dat u zou worden vervolgd omdat u onderdak zou hebben geboden aan vluchtelingen uit China. Zo konden verschillende ernstige tegenstrijdigheden worden vastgesteld tussen uw opeenvolgende verklaringen over het onderduiken van uw achterneven. Tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal verklaarde u dat uw neven in februari 2011 aan uw deur kwamen. Vervolgens zouden ze gedurende drie maanden bij u thuis ondergedoken hebben geleefd. Eind mei 2011 zou u hen hebben weggebracht naar Astana. Toen u in Astana was, vernam u dat de autoriteiten naar uw huis waren gekomen en dook u zelf ook onder. Uw neven vertrokken binnen twee weken naar Oekraïne. U leefde nog zes maanden ondergedoken in Astana, tot aan uw vertrek uit Kazachstan in december 2011 (CGVS I, p. 18-19). Tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken had u echter een volledig verschillend verhaal verteld. U zei toen ook dat uw neven in februari 2011 waren gekomen, maar u beweerde dat zij slechts één week bij u thuis hadden verbleven. Na deze ene week zou u hen naar Astana hebben gebracht, waar u bericht kreeg dat de autoriteiten naar uw huis waren gekomen. Vervolgens zou u zes maanden samen met uw neven ondergedoken hebben geleefd in Astana, vooraleer u hen naar Oekraïne kon sturen (CGVS vragenlijst, nr. 3.5). Deze versies zijn natuurlijk flagrant tegenstrijdig. Toen u met deze tegenstrijdigheden werd geconfronteerd, bleef u bij uw laatste versie. U ontkende dat u ooit iets anders had verteld en meende dat de tegenstrijdigheden te wijten waren aan een misverstand tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (CGVS, p. 20-21). Deze uitleg is niet acceptabel. Er moet worden opgemerkt dat uw verklaringen, zoals opgetekend tijdens het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken, heel expliciet zijn en aan duidelijkheid niets te wensen overlaten. Daarenboven werden uw verklaringen na afloop van het interview voorgelezen en verklaarde u zich hiermee akkoord door het plaatsen van uw handtekening. De vaststelling dat uw verklaringen over het onderduiken van uw neven, een sleutelement in uw asielrelaas, dusdanig tegenstrijdig zijn, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen in ernstige mate.

Vervolgens kon een ernstige tegenstrijdigheid worden vastgesteld tussen uw verklaringen en objectieve informatie voor wat betreft de situatie van [E. I.], de compagnon van uw neven. U verklaarde dat deze persoon samen met uw neven uit China was gevlucht. Toen uw neven in februari 2011 naar uw huis kwamen, zou [E. I.] bij zijn eigen familieleden zijn ondergedoken. Vervolgens zou hij asiel hebben gevraagd bij de Zweedse ambassade. Toen uw neven reeds één of twee maanden bij u verbleven – in maart of april 2011 – zou deze persoon zijn gearresteerd door de Kazachse autoriteiten. Nadien zou hij zijn uitgeleverd aan China. U vertelde dat uw neven in paniek geraakten toen ze dit vernamen (CGVS, p. 17-19). Er moet echter worden opgemerkt dat uw verhaal over deze persoon volledig in tegenspraak is met de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Hieruit blijkt dat [E. I.] al in september 2009 vanuit China naar Kazachstan was gevlucht. Deze persoon werd vervolgens reeds op 3 april 2010 gearresteerd door de Kazachse autoriteiten; dus niet in maart of april 2011, zoals u beweerde. Op 30 mei 2011 werd [E. I.] dan aan China uitgeleverd (cf. rapport Amnesty International in bijlage). De vaststelling dat uw verklaringen over deze persoon niet overeenstemmen met de objectieve informatie doet nog verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Indien uw twee neven werkelijk samen met [E. I.] uit China zouden zijn gevlucht en indien u vervolgens effectief onderdak aan uw neven zou hebben geboden, dan is het niet geloofwaardig dat u zo slecht op de hoogte zou zijn over het lot van hun compagnon en dat u zo'n flagrante fout zou maken over het moment van zijn arrestatie door de Kazachse autoriteiten.

Voorts bleek u ook tegenstrijdige verklaringen af te leggen over de periode nadat u uw neven thuis had weggebracht en toen u zelf ondergedoken zou hebben geleefd in Astana. Tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal vertelde u dat u in die periode géén contact meer had met uw vrouw. U ging niet meer naar jullie huis in Almaty. Ook via de telefoon hadden jullie géén rechtstreeks contact. Hoewel u één of twee keer per week belde met uw moeder, zou u vanaf het moment dat u onderdook tot op het moment dat u in België met uw gezin werd herenigd geen enkele keer contact hebben gehad met uw vrouw (CGVS, p. 20-21). Tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken vertelde u echter een ander verhaal. U beweerde toen dat u tijdens de periode dat u ondergedoken leefde in Astana welgeteld één keer telefonisch contact had gehad met uw vrouw. Zij zou u tijdens dit telefoongesprek hebben verteld dat zij en de kinderen niet met rust werden gelaten door de ordediensten (CGVS vragenlijst, nr. 3.5). Deze versies zijn natuurlijk niet verenigbaar. Toen u met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, antwoordde u dat u zich misschien had vergist. U zei dat het mogelijk was dat u toch één keer contact had gehad met uw vrouw (CGVS, p. 21). Deze uitleg is niet aanvaardbaar. Deze tegenstrijdigheid kan immers bezwaarlijk aan een loutere vergetelheid worden toegeschreven. Het is niet geloofwaardig dat u zomaar zou vergeten dat u nog contact zou hebben gehad met uw vrouw. Het is immers een significant verschil of u tijdens de lange periode dat u ondergedoken leefde nog iets hoorde van uw vrouw, of, dat u moest wachten tot jullie in België waren vooraleer u nog eens met haar kon spreken. Deze ernstige tegenstrijdigheid over de periode dat u ondergedoken zou hebben geleefd in Kazachstan, vormt een verdere bevestiging van het ongeloofwaardige karakter van uw asielrelaas.

Ten derde kunt u niet aannemelijk maken dat u omwille van uw deelname aan activiteiten van de Oeigoerse gemeenschap in België zou zijn vervolgd door de Kazachse autoriteiten. U kunt evenmin aannemelijk maken dat u om deze reden in de toekomst een gronde vrees voor vervolging zou kennen. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (cf. SRB 'Situatie van de Oeigoerse minderheid in Kazachstan' in bijlage), blijkt dat Oeigoeren met het Kazachs staatsburgerschap die het onafhankelijkheidsstreven van de Chinese Oeigoeren steunen of opkomen voor het respecteren van de mensenrechten van de Oeigoeren in China, weliswaar druk kunnen ervaren vanwege de Kazachse autoriteiten, maar dat slechts in enkele sporadische gevallen, ten aanzien van personen met een bijzonder profiel (bv. een journalist of leiders van de Oeigoerse gemeenschap), mondde deze druk uit in meer ernstige problemen (veroordeling tot een boete, kortstondige aanhouding, openen van een stafzaak). In uw geval kan niet worden vastgesteld dat u dergelijk bijzonder profiel bezit of dat dergelijk profiel aan u zou kunnen worden toegeschreven. Vooreerst moet opgemerkt worden dat – zoals hierboven werd gemotiveerd – uw beweringen betreffende het onderduiken bij u van uw 2 neven manifest bedrieglijk werd bevonden, waardoor dit gegeven niet meer dragend is om uw profiel te beoordelen. Uit de verklaringen van u en uw vrouw blijkt verder dat jullie louter deelnamen aan manifestaties en meetings van de Oeigoerse gemeenschap, die enkele keren per jaar werden georganiseerd. Behalve het deelnemen aan dergelijke bijeenkomsten zouden jullie zich in België niet met andere activiteiten hebben ingelaten. Wat betreft de periode dat jullie in Kazachstan woonden, van medio 2006 tot eind 2011, verklaarde u dat u zich toen nooit met de Oeigoerse zaak hebt beziggehouden (CGVS I, p. 8; CGVS II, p. 7-8; CGVS vrouw I, p. 3; CGVS vrouw II, p. 4-5). Het Commissariaat-generaal meent dan ook dat u niet aannemelijk kunt maken dat u of uw vrouw om deze

reden vervolging zouden hebben ondergaan of nog moeten vrezen, zoals ook bleek uit de vaststellingen die tijdens het verdere onderzoek van uw asielaanvraag werden gedaan.

Zo kon u niet aantonen dat uw zus, [S. R.] [O.V. ...], zou zijn vermoord omwille haar politieke activiteiten in België. Volgens uw verklaringen was uw zus in België actief betrokken bij het organiseren van manifestaties en meetings van de Oeigoerse gemeenschap. U verklaarde dat uw zus, uw vader en een familievriend (een Antwerpse politieagent genaamd [D. P.]) op 20 juli 2006 zijn omgekomen in een verkeersongeluk in Kazachstan. Twee andere inzittenden van het voertuig, de echtgenote van de Belgische politieagent en hun kind, overleefden het ongeluk. U verklaart dat u ervan overtuigt bent dat uw zus werd vermoord omwille van haar activiteiten in België (CGVS I, p. 4-6; CGVS II, p. 6-7). Het Commissariaat-generaal meent echter dat u dit verhaal niet aannemelijk kunt maken. Uit de – weliswaar schaarse – bronnen die over deze gebeurtenis konden worden verzameld, namelijk enkele berichten op een internetforum van de Antwerpse politie alsook een artikel uit de Gazet van Antwerpen van 27 juli 2006 (cf. informatie toegevoegd in bijlage), kan enkel worden afgeleid dat de tragedie waarbij uw familieleden waren betrokken effectief een ongeval zou zijn geweest. In de beschikbare informatie wordt vermeldt dat het voertuig waarin uw familieleden en de Antwerpse politieagent zaten van de weg is afgeraakt en vervolgens in een ravijn is beland. Uit deze informatie kan dus niet worden afgeleid dat er kwaad opzet in het spel zou zijn geweest bij dit verkeersongeluk. In de beschikbare informatie zijn dus geen indicaties te vinden dat uw zus in Kazachstan zou zijn vermoord omwille van haar politieke activiteiten in België. In dit verband moet overigens worden opgemerkt dat u zelf geen informatie hebt aangebracht waaruit het tegendeel zou kunnen blijken. Nochtans, in de hypothese dat er effectief kwaad opzet in het spel was bij de dood van uw familieleden en de Belgische politieagent, kan worden verwacht dat u hierover documenten zou kunnen voorleggen. Indien er effectief verdenkingen zouden geweest zijn dat dit incident, waarbij een Belgisch staatsburger omkwam, géén ongeluk was, dan ligt het in de lijn van de verwachtingen dat er vanwege de Belgische autoriteiten een onderzoek zou zijn ingesteld naar de juiste omstandigheden van dit auto-ongeval. Indien dit het geval zou zijn geweest, dan kan van u worden verwacht dat u hier bewijzen van aanbrengt, die u via de familie van de overleden agent hier in België zou kunnen bekomen. In dit verband is het overigens zeer opmerkelijk dat u niet bleek te weten of er al dan niet een Belgische onderzoekscommissie naar Kazachstan was gestuurd om dit incident te onderzoeken. U vertelde dat u had gehoord dat dergelijke onderzoekscommissie naar Kazachstan zou zijn gekomen; maar u wist het eigenlijk niet zeker (CGVS I, p. 15; CGVS II, p. 8-9). Gezien u beweerde dat u in Kazachstan zelf een onderzoek zou zijn gestart om de dood van uw familieleden te onderzoeken, waardoor u zelfs problemen zou hebben gekregen met de Kazachse veiligheidsdiensten (CGVS I, p. 15), is het niet geloofwaardig dat u niet met zekerheid kon zeggen of er vanuit België al dan niet een onderzoek was opgestart. Voor de volledigheid moet worden opgemerkt dat de documenten die u wel voorlegde in verband met de dood van uw familieleden, namelijk de overlijdensaktes van uw zus en uw vader (stuk 4), enkel kunnen attesteren enkel dat zij op 20 juli 2006 zijn omgekomen. Deze stukken tonen niet aan dat uw familie zou zijn vermoord door de Kazachse autoriteiten, laat staan dat zij zouden zijn vermoord omwille van de activiteiten van uw zus in België.

Verder kunt u niet aannemelijk dat u in Kazachstan valselijk zou zijn beschuldigd en dat u als gevolg hiervan ten onrechte zou zijn veroordeeld door een rechtbank. U verklaarde dat u in december 2008 werd gearresteerd door de Kazachse militaire politie op beschuldiging van (poging tot) omkoping van een militair. U zou een week zijn opgesloten. In 2009 werd u door een burgerlijke rechtbank veroordeeld tot een voorwaardelijke gevangenisstraf van twee jaar (de minimumstraf bepaald door de wet). In dit verband legde u ook een document voor, in casu een vonnis (stuk 10), waaruit blijkt dat het openbaar ministerie in beroep een strengere staf eiste, wat echter werd verworpen door de rechter in beroep. U beweerde dat deze hele fraudezaak werd gefabriceerd om u te intimideren. Het Commissariaat-generaal meent dat u echter niet kunt aantonen dat u ten onrechte zou zijn veroordeeld. Zo is het zeer opmerkelijk en niet geloofwaardig dat uw vrouw niet scheen te weten of deze veroordeling voor fraude al dan niet terecht was. Hoewel ze vertelde dat u werd veroordeeld voor omkoping, wist ze niet of u effectief iemand had omgekocht of dat de aanklacht gewoon verzonnen was. Toen uw vrouw werd gevraagd om welke reden iemand u valselijk zou hebben willen beschuldigingen, moest ze het antwoord ook schuldig blijven (CGVS vrouw I, p. 6). Het Commissariaat-generaal meent dat, indien u effectief valselijk zou zijn beschuldigd, het niet geloofwaardig is dat uw vrouw hierover zo onwetend zou zijn. Voorts bleek u inconsistente verklaringen af te leggen over de reden waarom men u zou hebben gearresteerd en beschuldigd. Tijdens het eerste gehoor bij het Commissariaat-generaal verklaarde u immers dat u werd gearresteerd omwille van uw politieke activiteiten in België (CGVS I, p. 16). Tijdens het tweede gehoor bij het Commissariaat-generaal vertelde u echter iets anders. U beweerde toen dat u werd gearresteerd omdat men u wilde intimideren om te stoppen met uw onderzoek naar de dood van

uw zus (CGVS II, p. 5-6). Deze inconsistente verklaringen over het motief achter uw arrestatie, opsluiting en veroordeling ondermijnt uw verhaal over deze 'gefabriceerde' fraudezaak nog verder.

Tenslotte moet worden opgemerkt dat uw etnische origine op zich evenmin aanleiding geeft om in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging te weerhouden. Uit de informatie (cf. SRB 'Situatie van de Oeigoerse minderheid in Kazachstan' in bijlage), blijkt immers dat er de laatste jaren geen sprake is van daden van vervolging ten aanzien van Oeigoeren omwille van hun origine en dat de relatie met andere etnische groepen en met de staat als doorgaans goed worden omschreven door vertegenwoordigers van de Oeigoerse gemeenschap.

De documenten die u voorlegde, kunnen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas niet herstellen. De overlijdensaktes van uw zus en uw vader (stuk 4) werden hier reeds besproken. Deze documenten kunnen enkel aantonen dat uw familieleden zijn overleden, maar vormen geen bewijs dat zij zouden zijn vermoord omwille van de politieke activiteiten van uw zus. Het vonnis van de rechtbank (stuk 10) werd ook al aangehaald. Dit stuk attesteert enkel dat u werd veroordeeld voor fraude, maar kan niet aantonen dat deze veroordeling onterecht zou zijn geweest. Voorts legde u enkele foto's voor waarop uw vrouw staat afgebeeld terwijl ze deelneemt aan betogingen van de Oeigoerse gemeenschap in Brussel (stuk 5). Zoals hier reeds werd vermeld, kan op basis van de beschikbare informatie worden besloten dat het niet aannemelijk is dat personen met jullie profiel, namelijk dat van gewone deelnemer aan enkele manifestaties of meetings, zou worden vervolgd door de Kazachse autoriteiten. Voorts legde u twee internetartikels voor. Het eerste artikel (stuk 8) gaat volgens uw verklaringen over de situatie van [E. I.], de Oeigoerse vluchteling die naar China werd gerepatriëerd. Volgens uw verklaringen worden noch u, noch de twee neven aan wie u onderdak zou hebben geboden, in dit artikel vermeld (CGVS, p. 10-11). Dit artikel kan uw asielrelaas dan ook niet ondersteunen. Het tweede artikel bevat volgens uw vrouw informatie over een Oeigoerse advocate die in Kazachstan problemen kreeg omdat ze zich inzette voor de Oeigoerse zaak. Uw vrouw verklaarde dat dit artikel geen rechtstreeks verband houdt met jullie persoonlijke problemen, maar dat jullie dit voorleggen om de algemene situatie in Kazachstan te schetsen (CGVS vrouw I, p. 3-4). Het Commissariaat-generaal merkt op dat dit artikel in de lijn ligt van de beschikbare informatie, die stelt dat personen met hoge profielen weliswaar problemen kunnen krijgen, maar dat het niet aannemelijk is dat iemand met een laag profiel, zoals u en uw vrouw, vervolgd zou worden. Tenslotte, wat betreft de u twee getuigbrieven van Rebiya Kadeer, voorzitter het 'Word Uyghur Congress', meent het Commissariaat-generaal dat het duidelijk om gesolliciteerde documenten gaat. De eerste brief (stuk 6) handelt enkel over de algemene situatie van de Oeigoeren in Centraal-Azië. De inhoud van deze brief, waarin wordt gesteld dat Oeigoeren in alle Centraal-Aziatische landen worden gediscrimineerd en onderdrukt, weegt echter niet op tegen de meer genuanceerde informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, die stelt dat sommige Oeigoeren in Kazachstan in bepaalde gevallen weliswaar problemen kunnen krijgen, maar dat er geen sprake is van gegeneraliseerde vervolging of discriminatie op etnische basis. De tweede brief (stuk 7) stelt dat u en uw gezin in Kazachstan 'in gevaar' zouden zijn geweest en dat jullie bij terugkeer 'politieke vervolging en mishandeling' zouden moeten vrezen. Deze brief maakt echter op geen enkele manier duidelijk hoe en waarom jullie precies 'in gevaar' zouden zijn geweest, noch waarom jullie precies 'politieke vervolging en mishandeling' zouden moeten vrezen bij terugkeer naar Kazachstan. Kortom; deze brieven kunnen uw asielrelaas niet ondersteunen en wegen niet op tegen de hierboven gemaakte vaststellingen betreffende de ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas. Uw rijbewijs, het rijbewijs van uw vrouw, de identiteitskaart van uw zoon en de geboorteakte van uw zoon (stuk 1 tot 3) bevatten enkel identiteitsgegevens en kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen.

Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat er geen geloof kan worden gehecht aan de feiten waarop u zich beroept om een vrees voor vervolging, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming, aan te tonen.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat er in hoofde van uw vrouw, [M. B.] [O.V. ...], eveneens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Verzoekster vraagt de zaak vast te stellen voor een kamer met drie rechters. Dit verzoek is niet gemotiveerd. Derhalve is er geen grond voor de behandeling van de zaak door een driedledige kamer in toepassing van artikel 39/10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar echtgenoot, de heer R. A. Zij roept geen eigen motieven in.

3.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nummer 89 677 van 15 oktober 2012 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van R. A. verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

“3.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op een schending van de rechtsregelen die opleggen dat een administratieve beslissing is gemotiveerd, van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Vluchtelingenconventie), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 49, 50, 52, 57/6, 62 en 63/2 van de Vreemdelingenwet, van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de richtlijn 2004/83/EG), van “het principe van goede administratie” en van “het algemeen principe dat elke administratieve overheid gehouden is om te oordelen met kennis van alle elementen van de zaak en met het naleven van de zorgvuldigheidsplicht”. Hij betoogt verder dat de motivering van de bestreden beslissing gebrekkig, onjuist en onvoldoende is en de aangebrachte elementen niet werden onderzocht en dat er sprake is van machtsmisbruik en van een manifeste beoordelingsfout.

3.2.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoeker toont niet in concreto aan op welke wijze de artikelen 48, 48/2, 48/5, 49, 50, 52, 57/6 of 63/2 van de Vreemdelingenwet, waarvan hij er enkele citeert, en de richtlijn 2004/83/EG is geschonden door de bestreden beslissing. Dit onderdeel van het middel is dan ook, bij gebreke van de vereiste precisie, onontvankelijk. Wat het door verzoeker aangevoerde machtsmisbruik betreft, voert hij evenmin enig element aan waaruit zou kunnen blijken dat met de bestreden beslissing een ongeoorloofd doel wordt nagestreefd, zodat ook hier de onontvankelijkheid van dit onderdeel van het middel moet worden vastgesteld.

3.2.2. De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006 nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007 nr. 167.848; RvS 26 juni 2007 nr. 172.777).

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt.

Verzoeker verwijst in een theoretisch betoog naar allerhande rechtspraak van de Raad van State doch betreft deze op geen enkele wijze op huidige bestreden beslissing en er blijkt ook op geen enkele wijze dat dezelfde omstandigheden zich voordien als in de betreffende arresten. In zoverre verzoeker verwijst naar rechtspraak betreffende artikel 149 van de Grondwet, volstaat de vaststelling dat noch de aangehaalde rechtspraak, noch de aangehaalde wettelijke bepaling toepasselijk is op administratieve beslissingen, zodat dit onderdeel van het middel in casu niet dienstig is (RvS 21 oktober 2005, nr. 150.529).

3.2.3.1. Verzoeker brengt in wezen kritiek uit op de inhoud van de motivering en betoogt dat een onjuiste toepassing is gemaakt van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

3.2.3.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat een administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.2.3.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

3.2.3.4. Inzake het motief in de bestreden beslissing dat de verklaringen van verzoeker over zijn reis van Kazachstan naar België niet geloofwaardig zijn – vaststelling die volgens de adjunct-commissaris-generaal reeds afbreuk doet aan de algemene geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen en waardoor het vermoeden ontstaat dat verzoeker zijn reispaspoort achterhoudt teneinde bepaalde aspecten van zijn reisroute te verhullen – stelt verzoeker als volgt:

“Dat men blindelings vertrouwd op de diensten van de passeurs. Dat daarbij de passeurs mede in hun eigen belang de cliënten onwetende laten over hoe zij uiteindelijk de grens oversteken.

Dat juist de taak van een passeur bestaat in het overschrijden van de grens zonder dat er een probleem is met het overschrijven van de grens.

Dat het juist het werk is van de passeur om mensen over te brengen en dat dit juist gebeurt op een manier die niet strookt overeenkomstig de gebruikelijke manieren. Dat juist de taak van een passeur

bestaat in het overschrijden van de grens zonder dat er een probleem is met het overschrijven van de grens.

Dat de bestreden beslissing er van uit gaat dat het onmogelijk is de grens te passeren zonder effectieve grenscontrole, hetgeen evenwel niet zo is.

Dat de Raad van State oordeelde over een beslissing van de vaste Beroepscommissie dat "het begin van ontbreken van bewijs omtrent de identiteit, de reisweg en het feitenrelaas geen afdoende grond is om de weigeringsbeslissing te verantwoorden" en daarbij oordeelde dat de bestreden beslissing niet gemotiveerd was (RvSt. nr. 79.014 van 2 maart 1999).

Dat hieruit blijkt dat argumenten met betrekking tot de reis niet determinerend kunnen zijn. Dat bovendien geen bewijs kan worden geleverd van de reis.

Dat zelfs "onjuiste verklaringen" zelfs niet leiden tot ongegrondheid (H.C.R., Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le status de Réfugié, H.C.R., Genève, 1992, nr. 199, p. 52). Dat zelfs bij onwaarheden, de feiten zoals voorliggen bepalende blijven teneinde iemand tot vluchteling te erkennen (Cfr. Voltallige Tweede Kamer Vaste Beroepscommissie, dd. 14 maart 2000 in de zaak VB/98/01195.RA8200). Dat zelfs bij onwaarheden, de feiten zoals voorliggen bepalende blijven teneinde iemand tot vluchteling te erkennen (Cfr. Voltallige Tweede Kamer Vaste Beroepscommissie, dd. 14 maart 2000 in de zaak VB/98/01195.RA8200), zodat mogelijke onwaarheden niet kunnen worden weerhouden. Dat de Vaste beroepscommissie zelfs oordeelde dat het verzwijgen van een asielaanvraag gecombineerd met het gebruik van een vals stuk gebruikt teneinde de asielaanvraag te verbergen geen beletsel is voor erkenning tot politiek vluchteling (Vaste Beroepscommissie 1 maart 2005 nr. 04-01730/E560; Vaste Beroepscommissie 10 mei 2005 nr. 05-0096/E573 ;). Dat de beslissing van de Vaste Beroepscommissie dd. 6 december 2005 in de zaak 04-15061F2227/cd een zelfde oordeel inhield wat betreft het verzwijgen van een asielaanvraag. Dat hier de erkenning als politiek vluchteling gebeurde zelfs nadat voormelde feiten afdoende werden bewezen. Dat hieruit volgt dat de gevolgtrekkingen van de Commissaris-Generaal in ieder geval niet afdoende kunnen zijn ten einde de erkenning te weigeren.

Dat gelet op het voorgaande de bestreden beslissing niet gemotiveerd is en de materiële motiveringsvereist geschonden is.

Dat artikel 62 van de vreemdelingenwet oplegt dat de beslissing gemotiveerd dient te zijn. Dat artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijk motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat elke akte de juridische en de feitelijke overwegingen moeten worden opgenomen die aan de beslissing ten grondslag liggen. Deze motivering moet afdoende zijn (VAN MENSEL, .A., De uitdrukkelijke motiveringsplicht, De doorwerking van het publiek recht in het privaatrecht, Gent Mys & Breech, 1997, 246). Dat de beslissing zowel formeel als materieel dient gemotiveerd te zijn. Dat vage, duistere of niet ter zake diende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige ongeldige of niet-plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen niet afdoende zijn (VAN HEULE, D., Vluchtelingen : een overzicht na de wet van 6 mei 1993, Gent, Mys en Breesch, 1993, 78 en VANHEULE, D., De Motiveringsplicht en de Vreemdelingenwet, T.V.R., 1993/2, 67-71);

Dat de bestreden beslissing onvoldoende gemotiveerd blijkt."

De Raad stelt vast dat verzoeker met zijn uiteenzetting de motivering in de bestreden beslissing – die is gesteund op informatie opgenomen in het administratief dossier (landeninformatie, antwoorddocument Cedoca van 7 oktober 2008) – niet weerlegt dat personenvoertuigen onmogelijk de Poolse grens kunnen voorbijrijden zonder langs een grenspost te passeren en dat hierbij niet-EU-burgers die via Polen het Schengengrondgebied wensen binnen te komen worden onderworpen aan strenge individuele identiteitscontroles. Verzoeker geeft weliswaar aan niet akkoord te gaan met deze motivering, doch hij brengt geen enkel begin van bewijs aan dat het wel degelijk mogelijk is via Polen met een personenwagen het Schengengrondgebied binnen te komen zonder grenscontrole. De Raad herneemt dan ook de motivering in de bestreden beslissing dat de verklaringen van verzoeker dat hij met een personenauto via Polen het Schengengrondgebied is binnengekomen zonder dat hij een grenscontrole is gepasseerd, dat hij niet in het bezit was van een geldig reispaspoort of visum en dat hij niet wist of de smokkelaar eventueel valse reisdocumenten had geregeld, geloofwaardigheid missen.

De Raad stelt bijgevolg vast dat verzoekers verklaringen inzake zijn reisweg naar België niet worden aangenomen omdat zij geloofwaardigheid missen, en niet zozeer omdat hiervan geen begin van bewijs wordt voorgelegd. De aangehaalde rechtspraak van de Raad van State in dit verband kan in casu dan ook niet dienstig worden aangevoerd.

In zoverre verzoeker daarnaast nog lijkt aan te geven dat de ongeloofwaardigheid van de reisweg niet volstaat om hem de status van vluchteling te weigeren, wijst de Raad erop dat deze vaststelling slechts één van verschillende motieven betreft waarom hem een beschermingsstatus wordt geweigerd. De verschillende motieven dienen in zijn geheel te worden gelezen en niet als samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde onaannemelijkheden en tegenstrijdigheden op grond waarvan de adjunct-commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319).

De verwijzingen naar rechtspraak dat vastgestelde onwaarheden niet steeds kunnen worden weerhouden en betreffende zaken waarbij het verzwijgen van een asielaanvraag werd gecombineerd met het gebruik van een vals stuk zijn evenmin dienstig aangebracht, daar verzoeker niet aantoont dat de aangehaalde gevallen inhoudelijk enig verband zouden vertonen met de omstandigheden van zijn eigen asielaanvraag en de motieven van de huidige bestreden beslissing. Bovendien heeft de rechtspraak van de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen geen precedentswaarde.

3.2.3.5. Een tweede motief in de bestreden beslissing is gesteund op de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers bewering dat hij zou worden vervolgd omdat hij onderdak zou hebben verleend aan vluchtelingen uit China. Deze vaststelling is gesteund op tegenstrijdigheden in de opeenvolgende verklaringen van verzoeker en op een ernstige tegenstrijdigheid met informatie opgenomen in het administratief dossier betreffende de situatie van E. I.

Verzoeker stelt om volgende redenen niet akkoord te gaan met deze motivering:

"Dat de man inderdaad meende dat de verklaringen voor beide instanties dezelfde waren en hij eerlijk meende twee keer hetzelfde gesteld te hebben. Dat de man onder stress stond en te maken had met een posttraumatische stoornis lopende het verhoor. Dat dienaangaande een doktersattest wordt voorgelegd.

Dat als men de verklaringen van de vrouw bekijkt deze wel degelijk de langere periode aangeeft voor beide asielinstanties. Dat de bestreden beslissing nergens motiveert waarom geen rekening wordt gehouden met de verklaringen van de vrouw. Dat ook de depressieve toestand van de man en de weerslag op diens verklaringen wordt gereleveerd door de vrouw (Cgvs vrouw I p. 7). Dat ook de man aangeeft gelet op diens psychologische toestand niet goed te kunnen dateren (p. 18 verhoor).

Dat het Internationaal verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juni 1951 en goedgekeurd bij Wet van 31 januari 1953, en het Protocol van New-York van 31 januari 1967 betreffende de Status van Vluchtelingen, goedgekeurd bij wet van 27 februari 1967, een internationaal instrument met humanitaire doelstellingen is, hetgeen een soepele interpretatie en evenwichtige verdeling van de bewijslast vergt (BOSSUYT, M., " De vluchtelingendefinitie uit het Verdrag van Genève" in Binnen en buiten, Vluchtelingen op zoek naar recht, Tegenspraak Cahiers nr. 7., Kluwer, Antwerpen, 1988, p. 29).

Dat de bestreden beslissing onvoldoende gemotiveerd blijkt.

[...]

Dat er dient te worden benadrukt dat er twee feiten dienen te worden onderscheiden :

- de feiten nopens [E.]*
- de feiten nopens de neven en de vader en diens gezinsleden.*

Dat de feiten nopens [E.] zich al voorgedaan hadden voordien. Dat de neven in het verleden gevlucht waren uit China tesamen met [E.]; dat zij evenwel niet verder samengebleven zijn. Dat zij naderhand vernamen van de arrestatie en uitlevering zodat zij terecht bang zijn geworden. Dat de arrestatie en uitlevering aldus in het verleden zijn gebeurd zoals gereleveerd door de informatie van het Commissariaat-generaal. Dat één en ander pas later werd vernomen. Dat de man in zijn verklaringen stelt niet te weten wanneer de vriend werd gearresteerd; dat het tweede deel van der verklaringen slaat op de vermoedelijke datum waarop de arrestatie werd vernomen.

Dat de man onder stress stond en te maken had met een posttraumatische stoornis lopende het verhoor. Dat dienaangaande een doktersattest wordt voorgelegd. Dat in die omstandigheden het onmogelijk is gebleken om nauwkeuriger verklaringen af te leggen. Dat ook de depressieve toestand van de man en de weerslag op diens verklaringen wordt gereleveerd door de vrouw (Cgvs vrouw I p. 7). Dat ook de man aangeeft gelet op diens psychologische toestand niet goed te kunnen dateren (p. 18 verhoor)

Dat het Internationaal verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juni 1951 en goedgekeurd bij Wet van 31 januari 1953, en het Protocol van New-York van 31 januari 1967 betreffende de Status van Vluchtelingen, goedgekeurd bij wet van 27 februari 1967, een internationaal instrument met humanitaire doelstellingen is, hetgeen een soepele interpretatie en evenwichtige verdeling van de bewijslast vergt (BOSSUYT, M., " De vluchtelingendefinitie uit het Verdrag van Genève" in Binnen en buiten, Vluchtelingen op zoek naar recht, Tegenspraak Cahiers nr. 7., Kluwer, Antwerpen, 1988, p. 29).

Dat de bestreden beslissing onvoldoende gemotiveerd blijkt.

[...]

Dat hier spijkers op laag water gezocht wordt. Dat de verklaring geen contact uiteraard kan betekenen dat het hier de regel betreft waarop één keer een uitzondering mogelijk is.

Dat het plausibel is dat de verzoekende partij op een bepaald moment niet meer weet of hij al dan niet één keer rechtstreeks contact had met zijn vrouw en alzo een aantal feiten vernomen heeft. Dat het weliswaar meer plausibel is dat hij contact heeft gehad met de vrouw, zij het niet rechtstreeks.

Dat de man onder stress stond en te maken had met een posttraumatische stoornis lopende het verhoor. Dat dienaangaande een doktersattest wordt voorgelegd. Dat in die omstandigheden het onmogelijk is gebleken om nauwkeuriger verklaringen af te leggen. Dat ook de depressieve toestand van de man en de weerslag op diens verklaringen wordt gereleveerd door de vrouw (Cgvs vrouw I p. 7).

Dat de bestreden beslissing onvoldoende gemotiveerd blijkt.

Dat het Internationaal verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juni 1951 en goedgekeurd bij Wet van 31 januari 1953, en het Protocol van New-York van 31 januari 1967 betreffende de Status van Vluchtelingen, goedgekeurd bij wet van 27 februari 1967, een internationaal instrument met humanitaire doelstellingen is, hetgeen een soepele interpretatie en evenwichtige verdeling van de bewijslast vergt (BOSSUYT, M., " De vluchtelingendefinitie uit het Verdrag van Genève" in Binnen en buiten, Vluchtelingen op zoek naar recht, Tegenspraak Cahiers nr. 7., Kluwer, Antwerpen, 1988, p. 29)."

De Raad stelt vast dat verzoeker, door aan te geven dat hij eerlijk meende zowel op de Dienst Vreemdelingenzaken als op het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal) hetzelfde te hebben verklaard, geen aannemelijke verklaring geeft voor de vastgestelde tegenstrijdigheden in zijn vluchtrelaas betreffende de hulp die hij verleende aan zijn neven die waren gevlucht uit China. Dit relaas betreft, zoals de adjunct-commissaris-generaal correct stelt in de bestreden beslissing, een sleutelement in zijn asielrelaas. Het gegeven dat verzoekers echtgenote wel eenzelfde versie vertelde voor beide asielinstanties kan geenszins een afdoende verschoning vormen voor de vastgestelde tegenstrijdigheden. Verzoeker kan dan ook evenmin worden gevolgd waar hij stelt dat de verklaringen van zijn echtgenote ten onrechte door de adjunct-commissaris-generaal niet werden betrokken bij huidig aangevochten beslissing.

Er dient hierbij, in navolging van de adjunct-commissaris-generaal, ook te worden vastgesteld dat de verklaringen van verzoeker dat zijn neven samen met E. I. uit China zouden zijn gevlucht in februari 2011 en dat E. I. in maart of april 2011 zou zijn gearresteerd door de Kazachse autoriteiten volledig in tegenspraak is met objectieve informatie over E. I. die werd opgenomen in het administratief dossier (Landeninformatie, Jaarrapport 2012 Amnesty International over Kazachstan). Hieruit blijkt immers dat deze persoon reeds in september 2009 vanuit China naar Kazachstan zou zijn gevlucht en reeds op 3 april 2010 werd gearresteerd door de Kazachse autoriteiten. Dergelijke foutieve verklaringen ondermijnen op ernstige wijze de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas wat zijn hulp aan Chinese vluchtelingen betreft. Verzoeker bevestigt thans de informatie over E. I. zoals opgenomen in het administratief dossier, doch stelt dat de neven in het verleden gevlucht waren uit China tezamen met deze persoon doch dat zij niet zijn samengebleven en dat "één en ander" pas later werden vernomen.

De Raad kan in dit verband volstaan te wijzen op de duidelijke verklaringen van verzoeker afgelegd op het commissariaat-generaal dat zijn neven samen met E. I. in Kazachstan zijn angekommen, dat zijn neven schrik kregen toen zij vernamen dat E.I. vervolgens door de Kazachse autoriteiten werd gearresteerd en gedeporteerd naar China en dat zij aldus begrepen dat het voor hen gevaarlijk was, waarop verzoeker hun vertrek organiseerde. Verzoeker gaf hierbij uitdrukkelijk aan dat de arrestatie van E. I. één of twee maand na hun aankomst plaatsvond (administratief dossier, gehoorverslag 7 mei 2012, p. 17-19). Verzoeker stelt thans dat dit laatste antwoord betrekking had op het ogenblik dat hij vernam van de arrestatie, doch deze stelling vindt geen steun in voormeld gehoorverslag. Verzoeker kan geenszins overtuigen met zijn a posteriori uiteenzetting en deze doet dan ook op geen enkele wijze afbreuk aan de vaststellingen van de adjunct-commissaris-generaal.

Verzoeker kan verder evenmin worden gevolgd waar hij voorhoudt dat het plausibel is dat hij zich op een bepaald ogenblik niet meer kan herinneren dat hij éénmalig contact heeft gehad met zijn echtgenote in de periode sinds hij naar Astana vertrok tot hij werd herenigd met zijn gezin in België. Het gegeven gescheiden te moeten leven van zijn gezin betreft immers een ingrijpende gebeurtenis en er dient verder op te worden gewezen dat verzoeker zich op de Dienst Vreemdelingenzaken wel degelijk herinnerde dat hij éénmalig contact had met zijn echtgenote en dat hij via deze weg vernam dat zijn echtgenote en de kinderen werden lastiggevalen door de ordediensten. Het komt geenszins geloofwaardig voor dat verzoeker zich een dergelijk gegeven niet meer zou herinneren tijdens zijn gehoor op het commissariaat-generaal, wanneer hem hier uitdrukkelijk – en tot tweemaal toe – naar wordt gevraagd (administratief dossier, gehoorverslag 7 mei 2012, p. 21). Het komt weinig geloofwaardig voor dat verzoeker vervolgens, geconfronteerd met het gegeven dat hij op de Dienst Vreemdelingenzaken wel degelijk verklaarde éénmaal contact te hebben gehad met zijn echtgenote, vervolgens antwoordde dat hij zich dit niet meer kon herinneren (administratief dossier, gehoorverslag 7 mei 2012, p. 21). De adjunct-commissaris-generaal stelde correct vast dat dergelijke verklaringen een verdere bevestiging vormen van het ongeloofwaardig karakter van verzoekers asielrelaas inzake de hulp aan vluchtelingen uit China.

De Raad wijst er in dit verband ook op dat de beslissing van een persoon om zijn land te verlaten dermate ingrijpend is dat hij bij machte moet zijn om desbetreffend een volledig en samenhangend verhaal te vertellen. Het argument van verzoeker dat hij stress had, doet geen afbreuk aan deze plicht (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377). Elk gehoorgesprek brengt overigens emoties en stress met zich mee. Hiermee wordt door de ondervrager terdege rekening gehouden. Waar verzoeker verder betoogt dat de door verweerder vastgestelde tegenstrijdigheden te verklaren zijn door een “posttraumatische stoornis lopende het verhoor” en hij hiertoe een doktersattest voorlegt, stelt de Raad vast dat het voorgelegde doktersattest dateert van 24 juli 2012 en enkel stelt dat verzoeker ten aanzien van zijn arts verklaarde sinds een auto-ongeval in 2006 waarbij enkele leden van zijn familie zijn omgekomen te lijden aan een depressie en stress. Uit dit attest, dat in wezen is opgesteld op basis van de verklaringen van verzoeker, blijkt evenwel niet dat verzoekers cognitief geheugen is aangetast waardoor het hem onmogelijk zou zijn een coherent en consistent relaas naar voor te brengen. Er ligt in casu dan ook geen objectief gegeven voor dat stress of een posttraumatische stoornis verzoeker verhinderd zou hebben zijn asielrelaas volledig en juist te vertellen. Het gegeven dat zowel verzoeker als diens echtgenote op het commissariaat-generaal, geconfronteerd met tegenstrijdigheden of onduidelijkheden in/tussen hun verklaringen, aangaven dat verzoeker depressief was kan dan ook evenmin volstaan om de vastgestelde tegenstrijdigheden of onwaarheden – waarvan dient te worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op wezenlijke aspecten van het vluchtrelaas, zoals de duur bij benadering dat de neven van verzoeker bij hem en zijn echtgenote ondergedoken hebben geleefd, de duur bij benadering dat verzoeker samen met zijn neven in Astana ondergedoken heeft geleefd, het gegeven of zijn neven al dan niet samen met E. I. naar Kazachstan reisden en het gegeven of verzoeker al dan niet nog contact had met zijn echtgenote sinds zijn vertrek naar Astana en tot op het ogenblik van hun hereniging in België – te verklaren.

Gelet op voorgaande bespreking stelt de Raad, in navolging van de adjunct-commissaris-generaal, vast dat het asielrelaas van verzoeker inzake zijn hulp aan vluchtelingen uit China elke geloofwaardigheid mist.

3.2.3.6. Een derde motief in de bestreden beslissing betreft de vaststelling dat verzoeker noch zijn vervolging door de Kazachse autoriteiten omwille van zijn deelname in België aan activiteiten van de Oeigoerse gemeenschap noch een gegronde vrees voor vervolging in de toekomst omwille van voormelde activiteiten aannemelijk heeft gemaakt. Hierbij wordt eveneens vastgesteld dat verzoeker niet kon aantonen dat zijn zus zou zijn vermoord omwille van haar politieke activiteiten in België en dat hij

evenmin aannemelijk maakte dat hij in Kazachstan valselijk zou zijn beschuldigd en veroordeeld door een rechtbank.

Verzoeker gaat om volgende redenen niet akkoord met deze motivering:

"Dat er het probleem is in zake de neven die bij hem ondergedoken zijn, hetgeen al een sterk profiel uitmaakt om te kunnen worden vervolgd; dat daarbij komt dat de man vermoedde dat diens zus werd vermoord en dienaangaande gevraagd heeft onderzoeksdaden te stellen. Dat hij hierdoor een ongenode pottenkijker is geworden en dat hij verbonden wordt door de Kazakstaanse autoriteiten aan iemand die wel degelijk een profiel heeft. Dat immers zijn zus erkend werd als politiek vluchteling. Dat bovendien het gezin uit het buitenland kwam hetgeen hen een bijzonder profiel oplevert.

Dat Oegoerse personen vaak in diskrediet worden gebracht

Dat [S. R.] (bijlage 10 bij het voorgelegde rapport van het CGVS) van [S. R.] spreekt van harde maatregelen van de overheid tegen Oegoeren. Dat hij ook spreekt van het feit dat de gehele Oegoerse gemeenschap zelfs op zaken zoals huwelijksfeesten in de gaten wordt gehouden. Dat er ook een speciale belangstelling is voor buitenlanders. Dat men dan ook mag aannemen dat er speciale aandacht zal zijn voor iemand die uit het buitenland komt, des te meer de activiteiten van de zus van de man een erkend politiek vluchteling komende uit het buitenland. Dat er ook voorbeelden gegeven worden van valse beschuldigingen, onrechtmatige detentie. Dat het commissariaat-generaal (bijlage 6 aan het rapport zelf stelt dat er verschillende rapporten zijn die spreken van het feit dat Oegoeren gezien worden als terroristen en separatisten.

Dat daarbij dan nog dient te worden gesteld dat [S. R.] zich eigenlijk niet echt bezighoudt met problemen van personen met Kazakse nationaliteit. Dat in die zin wanneer het Commissariaat-generaal specifieke opzoekingen wenst naar voor te schuiven zij contactpersonen had dienen te zoeken die zich specifiek bezighouden met personen van Oegoerse Etnie van Kazakse nationaliteit. Dat de Russische bijlagen aan het rapport van het CGVS niet werden vertaald en aldus zelfs geen gericht verweer mogelijk is op dit punt.

Dat intern het zo is dat elk activiteit van Oegoeren aan banden lijkt gelegd te zijn. Dat wie uit het buitenland komt zich wel eerst vrijer meent te kunnen bewegen.

Dat ook het consulaat van Kazakstan blijkbaar thans in het deportcentrum beschikte over concrete dossierinformatie over een vluchtelingendossier toont aan dat de Kazakse overheid zeer geïnteresseerd is in de activiteiten van Oegoeren in het buitenland (p. 1 verhoor man). Dat dit duidt op het feit dat men bijzondere interesse vertoont voor Oegoeren in het buitenland. Dat dergelijke interesse er uiteraard is met het oog op vervolging.

Dat het bovendien zo is dat niet alle incidenten bekend worden.

Dat het zo is dat in het land van herkomst als officieel uithangbord naar het buitenland toe de vervolging niet (meer) plaatsvindt. Dat dergelijke verschijving van de geschiedenis nog in de geschiedenis is voorgekomen. Dat bijvoorbeeld voor een Belgisch voorbeeld kan verwezen worden naar de geschiedenis van de voormalige Belgische Koning Leopold III die naargelang de politieke noodzaak werd bejubeld of verguisd en waarbij officiële standpunten niet altijd strookten met de waarheid (zie hiervoor KEYES, R., Leopold III, deel II, Een beproefd Koning, 1901-1940, Tielt, Lannoo, 1986, 430 p. en KEYES, R., Leopold III, deel II, Complot tegen de Koning, 1940-1951, Tiel, Lannoo, 1988, 499 p.). Dat ook bijvoorbeeld ten tijde van Stalin de Sovjetunie zich positioneerde naar de buitenwereld toe als een modelstaat daar waar de werkelijkheid totaal anders was.

Dat het evenwel zo is dat algemene feiten niet kunnen dienen tot verwerping van concrete feiten (Rvst. 28 januari 2003). Dat het verwijzen naar algemeenheden niet volstaat om een beslissing te schragen (RvSt. nr. 81.744 van 9 juni 1999 in de zaak 79.382/VII 16.782; RvSt. 66.369 van 22 mei 1997 in de zaak 49.104/X 5048).

Dat bovendien de verklaring dat de man zich niet zou beziggehouden hebben met de Oegoerse zaak dient genuanceerd te worden. Dat hij formeel zich daarmee niet bezighield maar in feite wel. Dat ter zake verwezen wordt naar de verklaring van de vrouw (CGVS vrouw II p. 4 waarbij ze "feesten vierden").

Dat de bestreden beslissing onvoldoende gemotiveerd blijkt.

Dat het Internationaal verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juni 1951 en goedgekeurd bij Wet van 31 januari 1953, en het Protocol van New-York van 31 januari 1967 betreffende de Status van Vluchtelingen, goedgekeurd bij wet van 27 februari 1967, een internationaal instrument met humanitaire doelstellingen is, hetgeen een soepele interpretatie en evenwichtige verdeling van de bewijslast vergt (BOSSUYT, M., " De vluchtelingendefinitie uit het Verdrag van Genève" in Binnen en buiten, Vluchtelingen op zoek naar recht, Tegenspraak Cahiers nr. 7., Kluwer, Antwerpen, 1988, p. 29).

[...]

Dat wanneer overheden een moord organiseren het niet evident is dat dit te kunnen bewijzen. Dat feiten geënceneerd door een overheid op een dergelijke wijze zullen geënceneerd zijn dat het onmogelijk te bewijzen is dat het geen ongeluk zou betreffen. Dat trouwens de familieleden van de gedode politieagent door de man werden gecontacteerd maar zij niet wensten gecontacteerd te worden. Dat dit wijst op het feit dat zij wellicht werden geconfronteerd met een verdacht overlijden en dat zij ook in het zand hebben gebeten. Dat zij waarschijnlijk de schuld voor de dood van hun familielid leggen in de zus van de man/vader. Dat deze werd vermoord en dat daarbij ook andere mensen zijn omgekomen.

Dat het onmogelijke uiteraard niet kan bewezen worden.

Dat het Internationaal verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juni 1951 en goedgekeurd bij Wet van 31 januari 1953, en het Protocol van New-York van 31 januari 1967 betreffende de Status van Vluchtelingen, goedgekeurd bij wet van 27 februari 1967, een internationaal instrument met humanitaire doelstellingen is, hetgeen een soepele interpretatie en evenwichtige verdeling van de bewijslast vergt (BOSSUYT, M., " De vluchtelingendefinitie uit het Verdrag van Genève" in Binnen en buiten. Vluchtelingen op zoek naar recht. Tegenspraak Cahiers nr. 7., Kluwer, Antwerpen, 1988, p. 29). Dat dit ook gelet op artikel 48 van de vreemdelingenwet geldt wat betreft de artikelen die voormeld verdrag in België toepassen.

[...]

Dat men dient te onderzoeken of zogenaamde tegenstrijdigheden of omissies niet te wijten zijn aan vertaalproblemen of interpretatieproblemen (Vaste Beroepscommissie dd. 7 augustus 2004, 02-0324/F1422). Dat het ter zake minstens zo is dat er voldoende elementen zijn om te besluiten dat de verzoekende partij vluchteling is; dat men niet van alle elementen in het dossier moet kunnen aannemen dat ze waarachtig zijn; dat minstens het voordeel van de twijfel dient aanvaard te worden (Cfr. Vaste Beroepscommissie dd. 7 januari 2003, 02-11678/E459; Vaste Beroepscommissie dd.3 april 2002, 02-0128/E449; Vaste Beroepscommissie dd. 23 maart 2002, 02-2148/E422; Vaste Beroepscommissie dd. 12 februari 2004, 03-0232/E511).

Dat de bestreden beslissing niet betwist dat er een veroordeling is, doch dat er wel betwisting wordt gevoerd nopens de vraag of het gaat om een valse beschuldiging en

Dat moeilijk kan ingezien worden hoe de man normaalgezien zou kunnen geconfronteerd worden met zoiets als omkoping van een militair. Dat bij een dergelijke beschuldiging er duidelijk het vermoeden bestaat dat een gefabriceerde beschuldiging gaat.

Dat de verklaringen van de vrouw misbegrepen zijn of misvertaald. Dat zij eigenlijk stelde geen weet te hebben van feiten waarbij haar man zou overgegaan te zijn tot omkoping. Dat aldus er bij de vrouw geen dergelijke feiten bekend zijn. Dat dit een andere verklaring is alsof zij van niets zou weten.

Dat de verklaringen van de man elkaar aanvullen. Dat immers bij deze zaak al de elementen samenvielen. Dat aldus zowel de "belangstelling" voor de zaak van de zus - die niet alléén uit het buitenland kwam maar ook aldaar activiteiten had ontplooit - als de activiteit in België - met aldus ook het feit dat hij uit het buitenland kwam - aan de basis lagen van de zaak. Dat het niet vermelden van een feit in een fase van de procedure niet van die aard is een weigeringsbeslissing te verantwoorden (RvSt. 79.015 van 2 maart 1999, in de zaken 57.498/ VII 17.575 en 57.968/ VII 17.576). Dat het feit dat een asielzoeker een completer relaas zou hebben geleverd lopende het dringende beroep zelfs in zake essentiële zaken betekent niet dat er een tegenstelling is met het verhoor voor de dienst vreemdelingenzaken (RvSt., dd. 3 augustus 2001, nr. 98.160, DIMOLE/Com. Gen.). Dat de man onder stress stond en te maken had met een posttraumatische stoornis lopende het verhoor. Dat

dienaangaande een doktersattest wordt voorgelegd. Dat aldus de verklaringen van de man niet als performant kunnen worden beschouwd.

Dat het ook moeilijk te bewijzen is dat een persoon onterecht is veroordeeld. Dat personen van Oegoerse oorsprong evenwel relatief vaak te maken hebben met valse beschuldigingen.

Dat Oegoerse personen vaak in diskrediet worden gebracht

Dat [S. R.] (bijlage 10 bij het voorgelegde rapport van het CGVS) van [S. R.] spreekt van harde maatregelen van de overheid tegen Oegoeren. Dat hij ook spreekt van het feit dat de gehele Oegoerse gemeenschap zelfs op zaken zoals huwelijksfeesten in de gaten wordt gehouden. Dat er ook een speciale belangstelling is voor buitenlanders. Dat men dan ook mag aannemen dat er speciale aandacht zal zijn voor iemand die uit het buitenland komt, des te meer de activiteiten van de zus van de man een erkend politiek vluchteling komende uit het buitenland. Dat er ook voorbeelden gegeven worden van valse beschuldigingen, onrechtmatige detentie. Dat daarbij dan nog dient te worden gesteld dat [S. R.] zich eigenlijk niet echt bezighoudt met problemen van personen met Kazakse nationaliteit. Dat in die zin wanneer het Commissariaat-generaal specifieke opzoeken wenst naar voor te schuiven zij contactpersonen had dienen te zoeken die zich specifiek bezighouden met personen van Oegoerse Etnie van Kazakse nationaliteit. Dat de Russische bijlagen aan het rapport van het CGVS niet werden vertaald en aldus zelfs geen gericht verweer mogelijk is op dit punt.

Dat het commissariaat-generaal (bijlage 6 aan het rapport zelf stelt dat er verschillende rapporten zijn die spreken van het feit dat Oegoeren gezien worden als terroristen en separatisten.

Dat intern het zo is dat elk activiteit van Oegoeren aan banden lijkt gelegd te zijn (bijvoorbeeld p. 19 rapport CGVS waar zelfs rest. Dat wie uit het buitenland komt zich wel eerst vrijer meent te kunnen bewegen.

Dat het bovendien zo is dat niet alle incidenten bekend worden.

Dat het zo is dat in het land van herkomst als officieel uithangbord naar het buitenland toe de vervolging niet (meer) plaatsvindt. Dat dergelijke verschijving van de geschiedenis nog in de geschiedenis is voorgekomen. Dat bijvoorbeeld voor een Belgisch voorbeeld kan verwezen worden naar de geschiedenis van de voormalige Belgische Koning Leopold III die naargelang de politieke noodzaak werd bejubeld of vergruisd en waarbij officiële standpunten niet altijd strookten met de waarheid (zie hiervoor KEYES, R., Leopold III, deel II, Een beproefd Koning, 1901-1940, Tielt, Lannoo, 1986, 430 p. en KEYES, R., Leopold III, deel II, Complot tegen de Koning, 1940-1951, Tiel, Lannoo, 1988, 499 p.). Dat ook bijvoorbeeld ten tijde van Stalin de Sovjetunie zich positioneerde naar de buitenwereld toe als een modelstaat daar waar de werkelijkheid totaal anders was.

Dat het evenwel zo is dat algemene feiten niet kunnen dienen tot verwerping van concrete feiten (Rvst. 28 januari 2003). Dat het verwijzen naar algemeenheden niet volstaat om een beslissing te schragen (RvSt. nr. 81.744 van 9 juni 1999 in de zaak 79.382/VII 16.782; RvSt. 66.369 van 22 mei 1997 in de zaak 49.104/X 5048).

Dat het Internationaal verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juni 1951 en goedgekeurd bij Wet van 31 januari 1953, en het Protocol van New-York van 31 januari 1967 betreffende de Status van Vluchtelingen, goedgekeurd bij wet van 27 februari 1967, een internationaal instrument met humanitaire doelstellingen is, hetgeen een soepele interpretatie en evenwichtige verdeling van de bewijslast vergt (BOSSUYT, M., " De vluchtelingendefinitie uit het Verdrag van Genève" in Binnen en buiten, Vluchtelingen op zoek naar recht, Tegenspraak Cahiers nr. 7., Kluwer, Antwerpen, 1988, p. 29).

Dat de bestreden beslissing onvoldoende gemotiveerd blijkt."

Verzoeker betwist de motivering in de bestreden beslissing die is gesteund op de 'Subject Related Briefing' van 24 november 2011, zoals opgenomen in het administratief dossier, inzake de "Situatie van etnische Oeigoeren (met Kazachs staatsburgerschap) in Kazachstan" niet dat Oeigoeren met het Kazachs staatsburgerschap die het onafhankelijkheidsstreven van de Chinese Oeigoeren steunen of opkomen voor het respecteren van de mensenrechten van de Oeigoeren in China weliswaar druk kunnen ervaren vanwege de Kazachse autoriteiten doch dat deze enkel ten aanzien van personen met een bijzonder profiel, zoals een journalist of leiders van de Oeigoerse gemeenschap, uitmond in

ernstigere problemen. Verzoeker betoogt evenwel dat hij wel degelijk een bijzonder profiel heeft in voormelde zin, waardoor hij ernstige problemen heeft in Kazachstan omwille van de Oeigoerse zaak.

Inzake het relaas inzake verzoekers twee neven dient allereerst te worden opgemerkt dat dienaangaande reeds werd vastgesteld dat dit relaas elke geloofwaardigheid mist.

Verzoeker betwist verder niet dat hij geen organiserende of leidinggevende rol had wat zijn eerdere activiteiten in België voor de Oeigoerse zaak betreft. Wel tracht hij zijn verklaringen te nuanceren dat hij zich in Kazachstan nooit met de Oeigoerse zaak heeft beziggehouden – door te verwijzen naar verklaringen van zijn echtgenote dat zij wel degelijk bepaalde feesten vierden – doch dit gegeven is onvoldoende om te oordelen dat verzoeker beantwoordt aan het hoger vermelde bijzonder profiel.

Verder voert verzoeker aan dat hij omwille van zijn vraag om onderzoeksadren te stellen naar de dood van zijn zus, die in België erkend werd als vluchteling, door de Kazachse autoriteiten als een ongenode pottenkijker wordt beschouwd en om deze reden wordt gevisieerd. De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker de omstandige motivering in de bestreden beslissing inzake de dood van zijn zus niet weerlegt door te stellen dat wanneer een overheid een moord organiseert het niet evident is om dit te kunnen bewijzen en dat hij de familieleden van de gedode Belgische politiemann heeft gecontacteerd doch dat zij niet wensten te worden gecontacteerd. De Raad wijst erop dat de adjunct-commissaris-generaal zich niet enkel baseerde op het ontbreken van een (begin van) bewijs dat de autoriteiten van Kazachstan betrokken zouden zijn bij het ongeval waarbij verzoekers zus en vader omkwamen, doch ook op het gegeven dat in de schaarse documenten die over dit ongeval zijn terug te vinden geen indicaties blijken over een betrokkenheid van de Kazachse autoriteiten, dat – gelet op de dood van een Belgische onderdaan bij dit ongeval – kon worden verwacht dat er vanwege de Belgische autoriteiten een onderzoek zou zijn ingesteld naar de juiste omstandigheden van het auto-ongeval indien er effectief verdenkingen rond dit incident bestonden en verzoeker hiervan bijgevolg enig stuk zou moeten kunnen voorliggen, dat hij zou kunnen bekomen via de familieleden van de overleden Belg, en dat het opmerkelijk is dat verzoeker, die aangaf in Kazachstan pogingen te hebben ondernomen het ongeval verder te onderzoeken, niet wist of er effectief een Belgische onderzoekscommissie naar Kazachstan was gestuurd. Verzoeker toont verder niet aan dat hij contact heeft gehad met de familieleden van de overleden Belg en gaat daarenboven uit van pure hypothesen en veronderstellingen waar hij stelt dat “zij wellicht werden geconfronteerd met een verdacht overlijden en dat zij ook in het zand hebben gebeten” en dat “zij waarschijnlijk de schuld voor de dood van hun familielid leggen in de zus van de man/vader”. De motivering van de adjunct-commissaris-generaal dat verzoeker niet heeft aangetoond dat zijn zus zou zijn vermoord omwille van haar politieke activiteiten in België wordt hernomen. Nu niet kan worden aangenomen dat verzoeker de betrokkenheid van de Kazachse autoriteiten bij de dood van zijn zus aannemelijk heeft gemaakt, kan het betoog van verzoeker dat hij problemen heeft met de Kazachse autoriteiten omdat hij onderzoek wilde doen naar de dood van zijn zus evenmin worden aangenomen. Ook op dit gegeven kan verzoeker zich aldus niet beroepen teneinde aan te tonen dat hij een bijzonder profiel heeft dat maakt dat hij zou worden gevisieerd door de Kazachse autoriteiten.

Inzake het motief in de bestreden beslissing dat niet blijkt dat verzoeker ten onrechte zou zijn veroordeeld door een rechtbank, sluit de Raad zich eveneens aan bij de bemerkingen van de adjunct-commissaris-generaal dat het ten zeerste opmerkelijk is – gelet op de verklaring van verzoeker dat hij valselijk beschuldigd is – dat zijn echtgenote dienaangaande aangaf dat zij niet wist of verzoeker al dan niet valselijk was beschuldigd en veroordeeld en aangaf niet te weten wat de echte reden dan wel zou zijn (gehoorverslag 7 mei 2012, p. 6) en verzoeker zelf in zijn eerste gehoor op het commissariaat-generaal aangaf dat de werkelijke reden zijn politieke activiteiten in België waren (gehoorverslag 7 mei 2012, p. 16) en vervolgens in het kader van zijn tweede gehoor stelde dat men hem wilde intimideren om te stoppen met zijn onderzoek naar de dood van zijn zus (gehoorverslag 25 juni, p. 5-6). Verzoekers betoog dat de verklaringen van zijn echtgenote fout zijn begrepen of vertaald en dat zij in werkelijkheid stelde geen weet te hebben van feiten waarbij verzoeker zou zijn overgegaan tot omkoping, betreft a posteriori verklaringen, die geen afbreuk vermogen te doen aan voormelde motieven. Verzoeker maakt geen vertaalproblemen of interpretatieproblemen aannemelijk.

Het gegeven dat verzoeker louter omwille van zijn verblijf in het buitenland zou beantwoorden aan voormeld ‘bijzonder profiel’ en problemen zou hebben met de Kazachse autoriteiten vindt verder geen steun in de stukken van het administratief dossier.

Op grond van de vaststellingen dat geen geloof kan worden gehecht aan het gegeven dat verzoeker onderdak zou hebben verleend aan twee neven uit China, verzoeker noch in België noch in Kazachstan

een organiserende of leidende rol opnam wat de Oeigoerse zaak betreft, hij niet aannemelijk kan maken dat het ongeval waarbij zijn zus omkwam in wezen geen ongeval was en hij tot slot evenmin aannemelijk kan maken dat hij in Kazachstan valselijk zou zijn beschuldigd, dient het motief in de bestreden beslissing te worden hernomen dat niet blijkt dat verzoeker omwille van de Oeigoerse zaak in het verleden is vervolgd of in de toekomst enige vervolging dient te vrezen.

Verzoeker verwijst verder naar informatie in het administratief dossier (bijlagen 6 en 10 bij voormelde 'Subject Related Briefing' van 24 november 2011) en stelt dat hieruit blijkt dat Oeigoerse personen vaak in diskrediet worden gebracht, dat zij het voorwerp uitmaken van harde maatregelen vanwege de overheid, dat de gehele Oeigoerse gemeenschap in de gaten wordt gehouden en dat hierbij buitenlanders een speciale belangstelling genieten en dat er voorbeelden worden gegeven van valse beschuldigingen en onrechtmatige detentie. De Raad wijst er dienaangaande op dat uit deze informatie in lijn is met hetgeen hiervoor gesteld, namelijk dat Oeigoeren met het Kazachs staatsburgerschap die opkomen voor de Oeigoerse zaak weliswaar druk kunnen ervaren vanwege de Kazachse autoriteiten doch dat deze enkel ten aanzien van personen met een bijzonder profiel uitmondt in ernstigere problemen zoals een veroordeling tot een boete, een kortstondige aanhouding of het opstarten van een strafzaak. Gelet op voorgaande bespreking kan, wat verzoeker betreft, geen dergelijk bijzonder profiel worden weerhouden. Uit de email van contactpersoon S. R. (bijlage 10) blijkt verder ook geenszins dat Kazachse onderdanen omwille van een eerder verblijf in het buitenland zouden worden geviséerd.

Verzoeker betoogt vervolgens nog dat het commissariaat-generaal heeft nagelaten contact te zoeken met personen die zich specifiek bezighouden met personen van Oeigoerse afkomst van Kazachse nationaliteit en dat de Russische bijlagen bij de 'Subject Related Briefing' van 24 november 2011 niet zijn vertaald. De Raad kan op dit punt volstaan erop te wijzen dat verweerder de concrete informatie waarop hij zich heeft gebaseerd bij het opstellen van de 'Subject Related Briefing' heeft toegevoegd aan het administratief dossier en dat de in de bijlagen opgenomen relevante informatie wordt hernomen in de 'Subject Related Briefing'. Verzoeker heeft dan ook kennis kunnen nemen van de informatie waarop de adjunct-commissaris-generaal zich heeft gebaseerd en kan zich hiertegen verweren. Hij brengt evenwel geen gegevens of stukken aan die een ander licht werpen op de situatie van Kazachse onderdanen van Oeigoerse afkomst. Er blijkt verder ook niet dat de betreffende contactpersonen onvoldoende kennis van zaken hebben.

Waar verzoeker opnieuw stelt dat hij onder stress stond en een posttraumatische stoornis had lopende het verhoor, wordt verwezen naar voorgaande bespreking.

In zoverre verzoeker stelt dat het consulaat van Kazachstan in een specifiek dossier blijkbaar beschikte over concrete dossierinformatie en dat hieruit blijkt dat de Kazachse overheid zeer geïnteresseerd is in de activiteiten van Oeigoeren in het buitenland, kan de Raad enkel vaststellen dat dit betoog van verzoeker dermate vaag en weinig concreet is dat het niet kan worden nagegaan en bijgevolg evenmin kan worden weerhouden in huidige zaak.

3.2.3.7. De Raad stelt verder nog vast dat niet kan worden ontkend dat de brieven van R. K., voorzitter van het 'World Uyghur Congress', een gesolliciteerd karakter vertonen en niet afkomstig zijn van een objectieve bron. Dergelijke stukken kunnen ook slechts dienstig worden aangebracht ter ondersteuning van een asielrelaas in zoverre de verklaringen van de asielzoeker coherent en plausibel zijn. In casu heeft verzoeker zijn asielrelaas evenwel niet aannemelijk kunnen maken en wees de adjunct-commissaris-generaal er correct op dat de eerste brief slechts de algemene situatie van Oeigoeren in Centraal-Azië schetst en deze niet opweegt tegen de specifiekere informatie van het commissariaat-generaal over Oeigoeren in Kazachstan en dat in de tweede brief slechts op algemene wijze is gesteld dat verzoeker en zijn gezin vervolging dienen te vrezen in Kazachstan doch dit niet concreet wordt toegelicht en niet opweegt tegen de vaststellingen inzake de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas. Het betoog van verzoeker dat deze persoon hem effectief kent en dat het niet opgaat om elk bewijsstuk van een bekende af te schilderen als een stuk met gesolliciteerd karakter, doet aan het voorgaande geen afbreuk.

3.2.3.8. Verzoeker slaagt er in zijn verzoekschrift niet in de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen en heeft zijn asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er geen geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van de Vluchtelingenconventie, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Zodoende kan verzoeker zich ook niet langer steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op

ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt verder geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Er zijn dan ook evenmin elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet rechtvaardigen.

3.2.4. In zoverre verzoeker zich beroept op het algemeen principe dat elke administratieve overheid gehouden is te oordelen met kennis van alle elementen van de zaak en met het naleven van de zorgvuldigheidsplicht wijst de Raad erop dat het zorgvuldigheidsbeginsel de (adjunct-)commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, wat inhoudt dat hij zijn beslissingen moet stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 7 mei 2012 en op 25 juni 2012 op het commissariaat-generaal werd gehoord, waarbij hij de mogelijkheid kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Tijdens het volledige gehoor was hij in het gezelschap van een tolk die het Russisch machtig is en heeft hij zich laten bijstaan door een raadsman. De bestreden beslissing is grotendeels gesteund op het verslag van deze gehoren. Aldus kan niet worden vastgesteld dat de adjunct-commissaris-generaal hier onzorgvuldig heeft gehandeld.

De adjunct-commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak.

Het middel zoals uiteengezet door verzoeker kan niet worden weerhouden.

3.3. Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet."

3.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

Het middel zoals uiteengezet door verzoekster, dat in dezelfde bewoordingen is gesteld als het middel waarop haar echtgenoot zich beriep, kan om dezelfde redenen niet worden weerhouden.

3.4 Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien oktober tweeduizend en twaalf door:

mevr. I. CORNELIS,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

De griffier,

C. VAN DEN WYNGAERT

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

griffier.

De voorzitter,

I. CORNELIS